

Підсумки цих інтелектуальних дискусій підвели революція і громадянська війна 1917–1921 рр. в Росії, революції в Німеччині та Австро-Угорщині. Своє розуміння цих подій Е. Бернштейн виклав у праці «Як загинула одна революція», а К. Каутський виклав свої думки у цілому ряді праць: «Диктатура пролетаріату» (1918), «Тероризм і комунізм» (1919), «Пролетарська революція і її програма» (1922), «Матеріалістичне розуміння історії». Ці роботи разом із працями 20–30-х рр. присвяченими післявоєнній революційній хвилі відкрили новий етап теоретичного аналізу революції.

Список використаних джерел:

1. Овчаренко Н. Е. Две жизни Эдуарда Бернштейна / Николай Овчаренко // Новая и новейшая история. – 1994. – № 3. – С. 195–226.
2. Берштейн Э. Условия возможности социализма и задачи социал-демократии / Эдуард Бернштейн / Пер. с нем. – СПб: Тип. А. А. Гольденберга, 1906. – 240 с.
3. Берштейн Э. Воспоминания: Социал-демократические годы учения. В годы моего изгнания / Эдуард Бернштейн. – К. : «Основні цінності», 2005. – 328 с.
4. Кретинин С. В. Карл Каутский (1854–1938): опыт переосмысления / С. В. Кретинин // Новейшая и новая история. – 1995. – № 1. – С. 141–160.
5. Каутский К. Эрфуртская программа (Комментарии к принципиальной части) / Карл Каутский. – М. : Комуніст, 1918. – 230 с.
6. Каутский К. Критика теории и практики марксизма. Перевод с нем., доп. по франц. изд., спредисл. автора к франц. изд. / Карл Каутский. – Одеса: Книгоиздательство Е. М. Алексеевой, 1905. – 292 с.
7. Каутский К. Общественные реформы / Карл Каутский. – М., 1905; Каутский К. Социальная реформа и на другой день после социальной реформы. – Ростов на Дону: Изд. Н. Парамонова «Донская речь», 1905. – 50 с.
8. Каутский К. Путь к власти: Политические очерки о вращении в революцию; Славяне и революция / Карл Каутский // Пер. с нем. Изд. 2-е. – М. : Ком Книга, 2006. – 114с.

Єлизавета Панчук

Науковий керівник: к. біол. н., доц. Голуб В. М.

ФОРМУВАННЯ ЛЮДИНИ ХХІ СТОРІЧЧЯ НА ОСНОВІ ГУМАНІСТИЧНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ

Основними ідеями нових концепцій розвитку освіти у ХХІ столітті є їх пріоритетність, досягнення високої якості масової освіти, неперервність і різноманітність як обов'язкова умова поступу суспільства, гуманістичні цінності, потреба в нових технологіях навчання, акцент на активності та саморозвитку особистості, всеохоплююча інформатизація.

Передбачається збільшення тривалості навчання у початковій і старшій школі, реформування змісту та методики через введення Державних стандартів, нових педагогічних технологій, гуманістично особистісно зорієнтованих педагогічних систем, реалізацію оздоровчої функції школи, утвердження відкритого державно-громадського управління [3].

Школа дзеркально відбиває проблеми і негаразди суспільства. Великі надії держава покладає на вчителя як на творчого, знаючого, талановитого професіонала, який зміг би реалізувати завдання гуманної педагогіки, впливати на процеси зростання духовності підростаючої особистості. Саме він повинен вчасно помітити, оцінити елементи нового, що зароджується у поведінці, системі ціннісних ставлень та інтересів учнів, вступити з ними в контакт і допомогти подолати негативні явища [1].

Формування гуманістичних якостей людини значною мірою залежить від того, наскільки глибоко з дитинства розвинені у неї доброта, чуйність, доброзичливість, великодушність, справедливість [4].

Гуманістичне виховання сьогодні – одне із провідних стратегічних завдань виховання людини, і молоді зокрема, незалежно від політичних, етичних та інших відмінностей. Загальний гуманний інтерес сьогоднішнього дня – збереження життя на Землі, збереження людини. Все це залежить від моральної свідомості людей, їхніх почуттів, особливо таких, як совість, справедливість, гідність, доброта тощо, а також їхніх вчинків, їхньої повсякденної гуманної діяльності [2].

Гуманістичне виховання ставить за мету виховувати в молоді переконання в тому, що найважливішою цінністю людини є її право на повагу, на щастя. Розкриваючи й усвідомлюючи цю головну істину гуманістичного виховання, вихователь обов'язково торкається таких питань етики гуманізму: що таке добро, совість, честь та інші цінності людини?; що таке щастя людини?; що означає «достойне життя» і «недостойне життя»?; які шляхи виховання в собі гуманних якостей? тощо. Разом з вихованцями вчитель розмірковує над питаннями оцінювання і переоцінювання моральних цінностей загалом і гуманістичних зокрема, з'ясовуючи, в чому їх сила чи безсилля, якими мають бути шляхи виховання й самовиховання цих якостей, якими шляхами вести боротьбу за загальнолюдські цінності [5].

Підвищення вимог суспільства до гуманістичного виховання учнів, а також важливість проблеми підготовки студентів до виховання гуманності в учнів початкових класів зумовили вибір теми даного дослідження, об'єктом якого виступило виховання гуманності в учнів початкових класів.

Мета дослідження полягає в розкритті педагогічних умов формування гуманних норм у поведінці учнів початкових класів.

Для розв'язання завдання з формування гуманності в учнів початкових класів під час дослідження створювалися умови та педагогічні ситуації, які: систематично збагачували досвід гуманної поведінки учнів шляхом залучення їх до різних форм і видів практичної діяльності, що мають пізнавальний і моральний зміст; розвивали у дітей гуманні риси

(співпереживання, співрадість); виховували потреби в гуманній поведінці незалежно від конкретних ситуацій; навчали умінню виявляти гуманні риси; привчали учнів до аналізу особистої поведінки товаришів з позиції гуманності.

У результаті дослідження встановлено, що ефективність формування гуманності в учнів залежить від реалізації наступних педагогічних умов: діяльність вихованців повинна бути спрямована на турботу про людей; у процесі навчання необхідно встановлювати і розвивати гуманні відносини у системі «учитель-колектив-учень» і «учень-учень-клас-школа»; навчальній діяльності необхідно надавати яскраву гуманістичну та активно-дійову спрямованість і націленість на засвоєння моральних цінностей як вищих цінностей життя і культури; колективна, навчальна та моральна діяльність учнів повинна організовуватись і стимулюватись; в учнівському колективі треба створювати атмосферу теплих, дружніх відносин; необхідно практично втілювати положення про єдність вимогливості і поваги до особистості.

Список використаних джерел:

1. Буцевицький В. С. Гуманітарна освіта в Україні: концептуальні засади та шляхи реалізації / В. С. Буцевицький, К. М. Левківський, Л. В. Теліженко // *Освіта України*. – 1997. – № 40.
2. Вільш І. Врахування сталих індивідуальних рис особистості як важливий аспект гуманізації навчання й виховання / І. Вільш // *Педагогіка і психологія*. – 2010. – № 2. – С. 61–68.
3. Савченко О. Удосконалення професійної підготовки майбутніх учителів початкових класів / О. Савченко // *Освіта України*. – 2001. – № 42.
4. Столяренко О. Школа – «майстерня гуманності». Про виховання у дітей ціннісного ставлення до людини / О. Столяренко // *Педагогіка толерантності*. – 2009. – № 1. – С. 95–100.
5. Столяренко О. Формування гуманітарних рис школярів загальноосвітньої школи / О. Столяренко // *Освіта і управління*. – 2006. – № 3. – С. 53–58.

Єлизавета Панчук, Інна Семенчук
Науковий керівник: викл. Сліпенко В. О.

СУЧАСНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Ранній дитячий вік є сенситивним періодом для розвитку мовлення, оскільки саме в цей час оволодіння мовою є найефективнішим. Уже до трьох років дитина оволодіває мовленнєвим диханням, засвоює майже всі звуки рідної мови. Маючи високу пластичність функцій мозку і психіки,